Нам'ятайте про Україну!

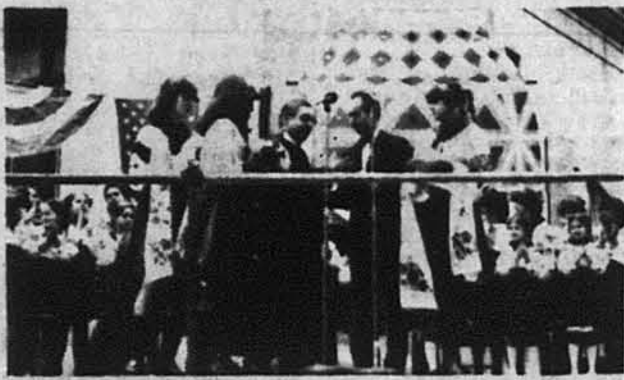
СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 117. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го ТРАВНЯ 1979 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 26, 1979 — No. 117. VOL. LXXXVI

МОРОЗ ВІДВІДАВ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ У НЮ ЙОРКУ

Під час Українського Фестивалю у Ню Йорку, дівчата вручають Валентинові Морозові квіти. Біля В. Мороза (зліва) о. д-р ігумен Володимир Ґавліч, ЧСВВ., парох української католицької церкви св. Юра.

(Світлив Роман Юзенів)

Ню Йорк, Н. Й. (Г. С.). — Спонзорований українською католицькою церквою св. Юра, у трьох днях — 18-го, 19-го і 20-го травня ц. р. тут при 7-ій вул. Схід та поміж Другою і Третьою евенями, відбувся мальовничий Український Фестиваль, на якому тисячі відвідувачів оглянули різні мистецькі експонати, попробували щастя у різних грах і виграшах та взяли участь у багатій співочій і танцювальній програмі.

Кульмінаційною точкою цього фестивалю було прибуття недавно звільненого з ув'язнення у Совєтському Союзі Валентина Мороза, який після Служби Божої в церкві св. Юра приєднався до сотень фестивальних гостей. Отець д-р ігумен Володимир Ґавліч, ЧСВВ, представивши українського історика В. Мороза, який роками був в ув'язненні, сказав, що не знає, як звертатися до свого земляка, якого по цілому світі прославляють як героя. Валентин Мороз відповів: „Привітайте мене одним словом — українець". Відтак він ще розповів, що його дружина Раїса та його син, якого він вирішив вписати на студії до Академії св. Юра, невдовзі прибудуть до Америки. Після його слова до нього підійшли три молоді дівчата, піднісши йому китицю квітів, і він розпрощавшись відійшов, щоб ще цього дня відвідати деякі українські установи.

У п'ятницю, 18-го травня офіційно Український Фестиваль відкрив прото-ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ. Цього ж дня увечері виступила молодша і старша група танкового ансамблю „Верховинці" під

(Закінчення на стор. 4)

У Ню Йорку відкриється виставка кераміки

Ню Йорк, Н.Й. — У суботу, 2-го червня ц.р., тут в Українському Музеї відкривається виставка кераміки з Гуцульщини п.з. „Українська народна Кераміка Гуцульщини". Виставка триватиме до 30-го вересня ц.р., і на ній виставлять численні керамічні вироби кінця XIX і початку XX століття з власних колекцій Музею. На екрані буде безперервний показ діяпозитивів — фотографій української народної кераміки.

Протягом сторіч кераміку виробляли в багатьох місцевостях України, де були родовища глини і коаліну, проте окремі школи мистецтва кераміки і техніка виробництва розвивались незалежно.

На Гуцульщині народна кераміка відома з XVIII сторіччя з міста Коломиї, в кінці якого зокрема поширилось ганчарство у ближчих гуцульських селах; найвідоміші були села Косів і Пістинь. Звідти походили такі видатні майстри народної кераміки, як: Баранюк, Бахметюк, Кошак, Зінтюк і Цвілик. Їхні чудові вироби не раз потрапляли на виставки, за ними шукали колекціонери.

На початку XIX сторіччя гуцульська кераміка почала набувати декоративности і багатства кольорів. Використовуючи майоліковку техніку, народні мистці виробляли вази, дзбанки і колачі, а також кахлі, якими прикрашували стіни в середині хат і печі. Багатобарвні вироби були прикрашені геометричними орнаментами, безконечниками, ламаними й хвилястими лініями, зображеннями рослин, травин і навіть сільських побутових сцен.

Деякі зі згаданих високомистецьких керамічних виборів можна побачити на виставці „Українська Народна Кераміка з Гуцульщини" в Українському Музеї в Ню Йорку від 2-го червня до 30-го вересня 1979 року. Адреса Музею: 203 Друга евеню, Ню Йорк, між 12 і 13-ою вулицями. Телефон: (212) 228-0110. Музей відкритий: середи, суботи й неділі від 1-5-ої год. дня п'ятниці від 3-7-ої год. вечора. Вхідна плата: студенти — 1 доляр і пенсіонери — 50 центів. Про докладніші інформації, можна звертатись до Вікторії Нагорної, телефон (212) 228-0110.

Концерт Української Музики в пам'ять проф. М. Байлової

Ню Йорк, Н.Й. (Ольга Муссаковська). — У суботу 2-го червня ц.р., о год. 2-ій по полудні, тут у репрезентативній Карнеґі Речитал Голл відбудеться Концерт Української Музики в пам'ять президента УМІ св.п. проф. Меляній Байлової. Виконавцями будуть визначні учні, які виконають твори виключно українських композиторів. У концерті візьме теж участь співочий ансамбль „Промінь".

Подібний концерт відбувся 8-го квітня ц.р. в новій залі УНДому в Ірвінгтоні. В ньому брали участь не тільки визначні, але і кращі учні Відділів УМІ Ню Йорку, Нюарку, Ірвінгтону, Філядельфії і Вашінґтону. Різноманітна програма складена з сучасних і давніх українських композиторів привабила численну публіку.

На концерті був святочний настрій, бо це ж учні своєю грою вшановували пам'ять невтомного педагога, довголітнього президента УМІ св.п. Меляню Байлову.

Тому й цим разом треба сподіватися, що українці Ню Йорку і цілої Метрополії зацікавляться Концертом Української Музики і своєю присутністю вшанують пам'ять св.п. проф. Меляній Байлової, яка все своє життя працювала над пропаґуванням української професійної музики серед чужинців.

САЛТ II ПОШКОДИТЬ АМЕРИЦІ — ТВЕРДИТЬ КОЛИШНІЙ ДИРЕКТОР АҐЕНЦІЇ ДЛЯ СПРАВ КОНТРОЛІ ЗБРОЇ І РОЗЗБРОЄННЯ

Вашінґтон. — Фредрик Ікел, колишній директор Агенції для справ контролі зброї і роззброєння за президентур Ричарда Ніксона і Джералда Форда, який брав участь у переговорах з Москвою відносно першого договору про обмеження стратеґічної атомової зброї (САЛТ І), що його підписали в 1972-му році, виступаючи минулої середи, 23-го травня, на полуденку організації Коаліція за мир через силу, заявив, що якщо Америка підпише новий договір, тобто САЛТ II, то дуже послабить свою оборонну спроможність, як теж послабить своє становище під час будь-яких майбутніх переговорів із Москвою щодо обмеження зброї.

Ф. Ікел сказав, що уряд президента Джіммі Картера непотрібно погодився обмежити засяг своїх „крилатих ракет" („круз миселс"), як теж пішов на концесії Москві і у самий текст договору не включив постанов щодо совєтського бомбовика „Бекфаєр" і совєтських ракет „СС-20". Таким чином оборонна спроможність ЗСА і цілого вільного світу вже буде послаблена, а в додатку, якщо в майбутньому дійшло б до переговорів щодо САЛТ III, то Совєтський Союз говорив би з позиції сили, а ЗСА були б „тільки другою з черги військовою потугою". З уваги на те, Фредрик Ікел закликав президента Картера не підписувати САЛТ II, а якщо він його підпише, то щоб Сенат увів такі зміни в договір, які запевнили б Америці належну військову силу.

Того самого дня на пресовій конференції виступив Пол Варнкі, який був директором цієї ж Агенції для справ контролі зброї і роззброєння на початку президентури Джіммі Картера. Варнкі, протилежно до Ікела, твердив, що ЗСА таки повинні підписати і ратифікувати САЛТ II, бо цей договір сповільнить перегони в ділянці зброєння, як також зменшить небезпеку атомової війни. Він заявив, що без САЛТ II Совєтський Союз зможе здобути перевагу над Америкою на відтинку нуклеарної зброї.

Совєтські літаки турбували американські кораблі на Арабському морі

Вашінґтон. — Департамент морської фльоти ЗСА подав до відома, що минулого тижня два совєтські літаки трикратно турбували американські кораблі, які перебувають на Арабському морі ще від березня ц. р. в наслідок конфлікту поміж Південним і Північними Єменами.

Ще 15-го травня два совєтські літаки типу ІЛ-38 наблизились до американського літаконосця „Мідвей" на віддаль 200 футів. Вони повернулися годину пізніше і знову наблизились до цього корабля на дуже близьку віддаль. Коли це повторилося ще в п'ятницю, 18-го травня, тоді Департамент морської фльоти ЗСА викликав совєтського аташе фльоти і вніс формальний протест, покликаючися на договір з 1972 року поміж ЗСА й СССР. Якраз цього тижня відбуваються переговори в справі додержання цього договору.

Як інформують речники уряду ЗСА, совєтські літаки типу ІЛ-38 — це розвідувальні літаки, які перебувають на базі у Південному Ємені. Вони раніше намагалися турбувати американський літаконосець „Констелейшен", однак американські літаки їх перестріли в повітрі і не допустили на близьку віддаль.

Як відомо, на Арабському морі перебуває також кілька совєтських кораблів, включно з літаконосцем „Менськ". Ця фльотиля совєтських кораблів перебуває біля 400 миль від американської.

Вироблено програму побуту Папи в Польщі

Варшава. — Польський єпископат опублікував програму побуту Папи Івана Павла II в Польщі, яку вироблено на засіданнях мішаної церковно-державної комісії. Із програми виходить, що візита Папи в Польщу буде мати виключно релігійний характер. Основною метою поїздки є взяти участь у відзначенні 900-річчя мученицької смерти св. Станислава, єпископа Кракова.

Польський уряд, одначе, мав враження, що святкування, хоча пов'язані з 900-річчям смерти св. Станислава, матимуть характер свого рода конфронтації поміж державою й Церквою. Але відмовитись від такої візити не було можливо.

Все ж таки Папа не буде мати нагоди відвідати Шлеськ. Іван Павло II дуже любить мати контакт з масою. Але як інформують з Варшави, влада не погодилася на його поїздку на Шлеськ, бо боїться, що не зможе „забезпечити йому повну безпеку". Він зможе, однак, звернутися до вуглекопів під час прощі до Ченстохови.

Папа приїде до Варшави 2-го червня і буде гостем кардинала Вишинського, примаса Польщі. Він відвідає Ґерека і опісля відслужить Службу Божу на площі Побіди. Наступного дня поїде до Ґнезна, 5-го червня відслужить Богослужбу на Ясній Горі і очолить пленарну конференцію польського єпископату. Дня 6 червня, після зустрічі з клером у Ченстохові, він виїде до Кракова. Наступного дня він відвідає Вадовіце, містечко, де він народився, та Авшвіц. Дня 8 червня відслужить Службу Божу в Нови Тарг, а після обіду в катедрі на Вавелю. Наступного дня він відвідає Кальварію, біля Кракова. Святочна Служба Божа в намірені св. Станислава буде відслужена 10 червня в Кракові, після чого Папа Іван Павло II від'їде до Риму.

ОУПС ВШАНОВУЄ 10-РІЧЧЯ СВ. П. ІВЧЕНКО-КОВАЛЕНКО

Бавнд Брук, Н. Дж. — Головна Управа Об'єднання Українських Православних Сестрицтв повідомляє, що для вшанування 10-ої річниці смерти св. п. Людмили Івченко-Коваленко, основоположниці та першої голови ОУПС, у неділю, 3-го червня ц. р., тут відбудеться Панахида на могилі Покійної та поминальна трапеза, під час якої присутні згадуватимуть її у своїх спогадах, як незабутня провідницю Сестрицтв, письменницю, журналістку та церковно-громадську діячку.

Карля Карстенса обрано на президента Західньої Німеччини

Бонн, Західня Німеччина. — Карль Карстенс, спікер Християнсько-демократичної партії в нижчій палаті парляменту і колишній член нацистської партії, був обраний на президента Федеративної Республіки Німеччини. Голосування в обидвох палатах західньо-німецького парляменту відбулося в середу, 23-го травня ц.р. Карстенс одержав 528, а його опонент із Соціял-демократичної партії пані Аннемарі Ренгер 431 голосів на усіх 1,036 парляментаристів.

Карль Карстенс

Новообраний 64-річний президент Карстенс у короткому слові, яке він виголосив після вибору, наголошував потребу єдности німецького народу і підкреслював, що він робитиме все, що буде в його силах, щоб довести до цього духового і політичного об'єднання. Карстенс хоче бути репрезентантом усіх прошарків німецького народу. Покищо невідомо чи цей задум він зможе реалізувати, бо велика частина німців не прийняла позитивно його кандидатури, а в Бонні, Мюнхені, Гамбурзі, Бремені й інших більших містах Західньої Німеччини відбувались навіть великі протестаційні демонстрації, метою яких було не допустити до вибору Карстенса на президента країни. Деякі демонстранти передягалися в нацистські однострої, щоб підкреслити приналежність кандидата до нацистської партії в часі Другої світової війни і його участь в русі гітлерівської молоді. Приналежність Карстенса до нацистської групи не була широко відомою, аж поки він не дав своєї згоди бути кандидатом Християнсько-демократичної партії. Після його згоди преса почала публікувати його біографічні дані стверджуючи, що у попередніх даних про Карстенса ніколи не згадувалось про його зв'язки з гітлерівцями. При тому викрито, що й дотеперішній президент ФРН Вальтер Шель також був членом нацистської партії.

Вибір президента ФРН, який відбувся у 30-річницю створення Федеративної Республіки, викликав широку дискусію в пресі, яка поставила відкрито питання чи Західню Німеччину сьогодні може репрезентувати людина з таким минулим і теперішніми скрайньо-консервативними поглядами, як Карстенса окреслив канцлер західньо-німецького уряду Гельмут Шмідт. Знову ж зі сторони християнських демократів почулись перебільшені голоси похвал на адресу новообраного президента. Голова цієї партії Гельмут Коль назвав Карстенса „великою політичною фігурою".

Правда, президент в системі керівництва Західньої Німеччини є тільки репрезентативною особою, яка не має екзекутивної влади, але він повинен бути відосібленням усіх громадян країни.

Карстенс студіював право на Єйльському університеті в Ню Гейвені і цей період у своєму житті він уважає дуже валживим, бо він дав йому змогу піти в політичне життя, замість залишитися на ціле життя адвокатом в Бремені.

Східньонімецький уряд знову веде кампанію проти інтелектуалістів

Берлін. — Пресові агентства інформують, що східньонімецький комуністичний уряд розпочав нову хвилю переслідувань дисидентів-інтелектуалістів, яка виявляється у формі шикан, викидання з помешкань, звільнювання з праці, накладання грошових кар тощо. Наприклад, режим покарав одного з найвидатніших східньонімецьких письменників Штефана Гейма грошовою гривною в сумі 4,500 долярів за те, що він дав свою згоду на публікацію своєї книжки за кордоном без узгіднення із східньонімецькою владою.

Газета „Ноєс Дойчлянд", орган німецької Комуністичної партії, щоб закрити справжню ціль покарання письменника, пише, що його покарав місцевий суд за переховування закордонної валюти. Крім того від нього вимагали зізнання, що книжка, мовляв появилася без його згоди. Гейм запротестував проти такої поведінки влади і заявив, що й далі буде боротися за свободу слова. Гейм є жидівського походження. Перед Першою світовою війною він виемігрував до З'єднаних Стейтів Америки, щоб уникнути нацистівських катівень і в ЗСА опублікував декілька своїх повістей, між ними „Хрестоносці".

У Чехо-Словаччині були випадки в нуклеарній станції

Ню Йорк. — Ще в січні 1976 року і в лютому 1977 року в одинокій нуклеарній електростанції Чехо-Словаччини були два випадки, які влада і преса тієї країни цілковито промовчали. Натомість точний опис цих випадків поміщено у самвидавних матеріяках дисидентського руху, відомого під назвою „Хартія 77".

На це звернув увагу д-р Ґордон Скіллінг, професор політичних наук Торонтонського університету, в листі до редакції щоденника „Ню Йорк Таймс" з понеділка, 21-го травня. Відкликаючись на статтю агенства Юнайтед Пресс Інтернешенел, що її ця газета помістила 26-го квітня ц. р., проф. Скіллінг звертає увагу, що в статті згадувалось про випадки, не подаючи джерела інформацій. А тим джерелом інформацій, — твердить проф. Скіллінг, — є документ ч. 22 групи „Хартія 77".

Згідно з документом, випадки мали місце у станції біля села Ясловске Богуніце в околицях міста Пестани у західній Словаччині. У першому випадку згинуло два робітники станції, а після другого випадку влада станцію закрила. Відомо, що в околицях радіостанції радіоактивність була відносно сильна, хоча офіційно про це не повідомлено. Члени „Хартії 77", твердить проф. Скіллінг, домагались повної перевірки цієї справи, але влада і преса цілковито промовчала ці випадки. Він здогадується, що власне з уваги на це, чехо-словацька преса дуже скупо інформувала про подібний випадок в електростанції на Тримилевому острові у Пенсильванії. Радіо і телебачення не подали ніяких інформацій про цей випадок, а також словацькі газети про це цілковито промовчали.

У закінченні листа проф. Скіллінг висловлює думку, що західні пресові агенства, радіо і телебачення повинні частіше користуватися інформаціями таких груп як „Хартія 77", навіть якщо вони приходять на Захід з деяким спізненням.

ОБРАНО НОВИЙ УРЯД ОБ'ЄДНАННЯ СЕНЬЙОРІВ УНС, ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК Д-Р ІВАН ФЛИС З'ЯСУВАВ СПРАВУ БУДОВИ ДОМУ ДЛЯ СТАРШИХ

Союзівка, Керґонксон. — На П'ятому З'їзді Об'єднання сеньйорів Українського Народного Союзу, який, як відомо, від понеділка, 21-го травня відбувається на культурно - відпочинковій оселі Союзівці, обрано в середу, 23-го травня нову управу Об'єднання до якої увійшли: Микола Абрамчук — голова, пані Маріон Бурбела — заступник голови, д-р Галина Московська-Гірняк — секретар, пані Марія Ґерус — касир, адв. Володимир Сенежак, Омелян Смішкевич, проф. Іван Куровицький — члени управи; до Контрольної комісії були обрані: д-р Володимир Савчак, д-р Ірина Крамарчук, проф. Ярослав Салук, проф. Роман Чучкевич; до Товариського суду входять: д-р Роман Погорецький, пані Ольга Дядинюк. Обрано також Резолюційну комісію, яка працюватиме також після з'їзду і оформить усі резолюції та постанови. До цієї комісії увійшли: д-р Ярослав Падох, д-р Володимир Савчак, пані Неоніля Кравців, пані Наталія Хоманчук і п. Микола Абрамчук.

П'ятий З'їзд, вислухавши інформації про звільнення Валентина Мороза, недавно прибулого з СССР політичного в'язня і члена руху спротиву в Україні, вислав телеграми з подяками за допомогу у звільненні до президента ЗСА Джіммі Картера, голови Крайової Ради Безпеки Збіґнєва Бжезінського, державного секретаря Сайруса Венса і Крайового Пресового Клюбу у Вашінґтоні за поширення промови В. Мороза. Тексти телеграм будуть повністю поміщенні в „Українському Тижневику" в рубриці сеньйорів, яку приготовить пані Маріон Бурбела.

В середу, 23-го травня ц.р., до зібраних промовляв головний предсідник УНС д-р Іван Флис і крім загального привітання та побажання успіхів, представив справу побудови Дому для сеньйорів. Він заявив, що в УНС є закорінена традиція і статутове зобов'язання опіки старшими союзовцями. Головний Уряд УНС застановляється над трьома можливими проєктами: 1. побудовою дому за фонди федерального уряду з повними консеквенціями, які включають втрату стовідсоткової української управи; 2. побудовою окремих домів на зразок українських баптистів в стейті Коннектикат, де за 13,000 долярів подружжя купує дім, вживає його до смерти, а по відході обох партнерів, дім переходить на власність іншої пари за заплатою; 3. побудовою 70-100 мешкань власними фондами УНС, які тепер вльоковані в Українську Будівлю. Це може статися тільки тоді, коли УНС одержить банкову позичку і звільнить 7,5 мільйона союзового капіталу. Такі позички з державною запорукою і маловідсотковою стопою, розв'язали б до певної міри проблему. Згідно зі заявою головного предсідника усі ці справи будуть до року розв'язані і тоді знатимемо, який плян є найбільш приємливий.

З'їзд сеньйорів УНС продовжуватиметься до кінця цього тижня і винесе цілий ряд постанов і резолюцій, які, в першу чергу, мають на увазі покращати стан старших союзовців.

В. Мороз і губ. Б. Бирн прибудуть на український фестиваль в Ню Джерзі

Нюарк, Н.Дж. — Не зважаючи на перевантаження відвідинами українських громад, Валентин Мороз прибуде на П'ятий Український Фестиваль, який відбудеться в суботу, 2-го червня, в Ґарден Стейт Артс Центрі (виїзд ч. 116 з Ґарден Стейт Парквею). Його привітає губернатор стейту Брендан Бирн, який повідомив фестивальний комітет, що прибуде на цю імпрезу.

Як уже інформовано, фестиваль починається в 11-ій год. перед полуднем мистецькими виставками на розлогих площах Артс Центру та виступами молодечих ансамблів і показом ноші. В цій частині програми виступлять: танцювальні групи „Чайка" з Міллвілл, Н.Дж., „Метелиця" з Пассейку, Н.Дж., ансамбль при осередку СУМ-А в Йонкерсі, Н.Й., „Молоді Верховинці" з Ню Йорку та оркестра „Ізмараґд" з Пассайку. Конферансьє вестиме Нестор Голинський.

Мистецька програма на сцені амфітеатру заплянована на 5-ту год. по полудні і в ній візьмуть участь: басбаритон Андрій Добрянський, який є керівником цієї програми, тенор Роман Осадчук, меццо-сопрано Христина Липецька, сопрано Лариса Магун-Гурин, піяніст Тома Гриньків, популярна співачка Меланія, хор „Думка" з Ню Йорку, танцювальний ансамбль „Черемош" з Едмонтону та оркестра „Темпо". Конферансьє вестиме Ярослав Семчишин з Вінніпеґу. Цілий фестиваль присвячений „Рокові Української Дитини".

Хоча В. Мороз ще цього дня буде в Детройті, Міч., де його вітатиме українська громада, він старатиметься прибути до Нюарку, а звідтіля до Артс Центру.

Комітет також інформує, що ще залишилось деяке число квитків і в цій справі слід телефонувати до п. Михайла Іванцева на числа (201) 374-6334 або (201) 352-8257 (в вечірніх годинах).

В Ню Йорку відбудеться XVII з'їзд Товариства Вояків УПА

Ню Йорк, Н.Й. — В суботу, 2-го червня ц.р., у великій залі Дому ОУВФ при 136 2-га евеню, відбудеться XVII з черги з'їзд Товариства колишніх Вояків Української Повстанської Армії ім. ген. хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки. У програмі з'їзду передбачено звітування керівних органів, вибір нової управи і полагодження інших справ Товариства. Програмову доповідь на з'їзді виголосить д-р Богдан Крук.

Вечором в годині 7:30 відбудеться вечірка-зустріч з діловою і мистецькою програмою. Головна Управа Товариства запрошує до участи у з'їзді усіх друзів — колишніх вояків УПА, а також українське громадянство до участи у вечірці.

Зголошуватись на Вечірку треба негайно на число (212) 428-0161. У Вечірці візьме участь Валентин Мороз.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пам'яті поляглих

Американський нарід кожного року, в останній понеділок травня, вшановує в День Пам'яті всіх тих, які на американській землі, чи на чужих територіях віддали своє життя за збереження незалежности З'єднаних Стейтів Америки і в обороні ідеалів волі та справедливости в цілому світі, ідеалів національної самостійности та індивідуальної свободи, тобто тих ідеалів, на яких базовані Декларація Незалежности та Конституція ЗСА.

У той день до відзначування пам'яті поляглих приєднуються теж і американські громадяни українського роду, які вшановують українців і українок, які змагалися під американськими прапорами в рядах збройних сил ЗСА, як також вшановують усіх синів і дочок українського роду, які боролися і полягли в різних українських військових формаціях за волю і незалежність України. Вони ж змагалися за ті самі ідеали свободи й національної незалежности, за які боролися американські вояки, яких вшановують тут у З'єднаних Стейтах Америки в День Пам'яті.

У цей понеділок, 28-го травня, згадуючи поляглих за ідеали індивідуальної свободи і справедливости, національної незалежности і суверенности, треба пам'ятати, що саме ті ідеали тепер находяться під страшною загрозою з боку найбільшої колоніяльної імперії — Совєтського Союзу. Москва не тільки старається в самому СССР довести до повної русифікації всіх поневолених нею народів шляхом „злиття народів" у нібито „єдиний радянський народ", — а в дійсності в єдиний російський нарід, — але також прикладає всіх зусиль, щоб поширити свої впливи на всі обшири світу.

Ми, українці на поселеннях, мусимо робити все можливе, щоб допомогти нашим братам і сестрам на Рідних Землях боротися проти цієї народовбивчої політики Кремлю, як теж мусимо прикласти всіх зусиль, щоб навіть більше ніж досі інформувати світ про ці геноцидні пляни Москви і перестерегти країни Заходу, що якщо вже тепер не будуть пороблені відповідні заходи, то їх може чекати така доля, яка стрінула народи Східньої Европи, які опинилися під жорстоким диктаторським пануванням комуно-московських верховодів.

На кінець травня припадають також річниці трагічної смерти двох визначних борців за волю і незалежність України — Симона Петлюри, Головного Отамана Військ Української Народної Республіки та голови Директорії УНР, який очолював визвольну боротьбу українського народу в 1918-1920-их роках, та полковника Євгена Коновальця, командира Корпусу Січових Стрільців, провідника Української Військової Організації (УВО) та Організації Українських Націоналістів (ОУН). Їхні подвиги запевнили, що українці, згадуючи кожного року в День Пам'яті всіх героїв-борців, які полягли за ідеали свободи, справедливости і національної незалежности, схиляють свої голови також перед світлими тінями цих двох Велетнів Українського Духа. Вони та мільйони інших загинули, щоб український нарід жив і щоб знову постала вільна, незалежна і соборна Україна.

О. ОЛЕСЬ

Я БАЧУ ВАС, СВЯТІ МОГИЛИ...

Я бачу вас, святі могили,
Без написів, імен, хрестів,
Лиш квіти у степах вас вкрили
Під тихий, тихий плач дощів.

Хто в них? Чиї тіла гарячі?
Хто лицарів назве борців?
Хто втрати нації оплаче,
Коли поховано співців?

Благословенні будьте нині,
І присно, і во вік віків!
Світіть, як зорі Україні.

І. Світ

КИТАЙСЬКИЙ ЖУРНАЛ ПРО УКРАЇНУ

Пекінський тижневик в англійській мові „Бейджінг Рев'ю" у своїм виданні ч. 17 з 27-го квітня ц. р. видрукував цікаву статтю присвячену поневоленню України росіянами.

Статті, поміщені в цьому тижневику, який появляється у кількох мовах, все відбивають китайську політику. У них часто виступається проти московської політики поневолення та брехні. Тому вказана стаття, зміст якої тут подаємо, має особливе значіння для нас. Не передаємо змісту деяких пропагандивних рядків, а спробуємо передати її головні думки та вживані цитати з писань Леніна й офіційних публікацій Москви, які часто протилежні до минулого трактування цілої проблеми.

„В цьому році сповнилося 325 років, коли царська Росія анексувала Україну й офіційне святкування було переведене в Києві, столиці республіки. Совєтські вищі лідери надіслали привіти, а „Комуніст" вмістив ювілейну статтю з цієї нагоди".

У привітах є відкритий визов історії, коли пишеться, що включення України в Росію „було виявом взаємного бажання для об'єднання". „Комуніст" говорить, що „вся історія українського народу була його бажанням бути тісно зв'язаним з Росією". Що ж історія говорить в дійсності?

Офіційний китайський журнал відповідає: „в середині 17 століття там була боротьба проти польської зверхности за національну незалежність невільників України (кріпаків). Лідерство однак попало у руки козачих аристократів, які хотіли укріпити своє положення більшим поневоленням селянства й шукали собі підтримки у шведського короля, Туреччини та Кримського ханату, турецьких васалів і царської Росії, а також польських сюзеренів. В 1654 році лідери України були обмануті російським (рашен) царем і підписали Переяславський договір, приймаючи царську руку над Україною". Цар швидко використав цей договір, щоб анексувати Україну... Це є те воз'єднання, що Совєтський Союз тепер святкує.

Переяславський договір був проти інтересів українського народу й цей нарід почав опозицію проти цього договору так швидко, як тільки про це дізнався. Через кілька літ Україна вирішила викинути російську протекцію, а московські царі хотіли продовжувати анексію. Московський цар почав війну, яка тягнулася вісім літ і лівий берег ріки Дніпра опинився під російською окупацією.

Коли Польща була поділена другий раз в 1793 році російські правителі забрали ту частину України, що була на правому березі Дніпра. Після цієї анексії України її нарід продовжував боротьбу за незалежність безупинно. Це не було „добровільним злученням" як кричать про це нові царі, але переведена силою окупація.

Совєтський „Комуніст" пише, що включення України сталося шляхом „визвольної війни", котру ввесь час піддержувала та їй допомогала Росія".

Але „Большая Советская Енциклопедія", надрукована в 1930-их роках пише, що сучасні твердження є брехнею, „бо там написано правду, а не те, що пишуть росіяни сьогодні. Енциклопедія писала тоді, що „Переяславський договір про створення союзу між українськими й російськими федеральними правителями, став фактично леґальним правом Росії для колонізації України". Ленін вказував, що Україна належала до території, яку Росія анексувала. Так що „допомога" й „піддержка в війні за свободу" є просто дурниця. Росія завела своє колоніяльне право над Україною", пише „Бейджінг Рев'ю".

Захищаючи царську колоніяльну експанзію власті роблять під час святкувань багато, щоб оправдати історичний факт прилучення України, бо „він звільнив Україну від національного та релігійного поневолення польськими магнатами і землевласниками та усунув загрозу турецької анексії", дав можливість „розвинутися продуктивним силам в Україні" і т. д. Але Ленін твердив, що „національне поневолення України після анексії Росією привело до катастрофальних результатів". В 1652 році майже все населення, не тільки чоловіки, але і їх дружини та доньки були грамотні. А в 1897 році переведене дослідження показало, що в Росії, український нарід був найбільш неграмотний.

Надрукована в 1950-их роках „Українська Совєтська Соціялістична Республіка" говорить: „Цар робить все, щоби зупинити розвиток українського народу. Розвиток української державної системи та політичної автономії був знищений й українська культура пригноблена".

Це не випадково, що совєтська влада сьогодні пробує кричати про важливість „возз'єднання України". Вже багато літ пробують голосити, що „всі національності об'єдналися в Совєтському Союзі добровільно".

Після узурпації держава і лідери партії, її кліка в

(Закінчення на стор. 3)

Панас Феденко

ВИБОРИ В ДВОХ ДЕМОКРАТИЧНИХ КРАЇНАХ

Майже одночасно громадяни Великобританії та Австрії вибирали послів до парляментів своїх країн. В Англії перемогу в виборах здобула Консервативна партія, на чолі з Маргаретою Тачер; в Австрії Соціялістична партія, під проводом Бруна Крайського, втретє має абсолютну більшість у парляменті республіки.

У виборах до парляменту кандидати суперницьких партій представляли громадянам свої програми в найліпшому світлі і в чорних барвах малювали небезпеки, що грозять країні від перемоги партії-конкурентки. Ця пропаганда в виборчих кампаніях належить до „політичного арсеналу" в диктаторських державах, як і в демократичних. Тільки в країнах тоталітарних партія „вождя" не боїться вживати в пропаганді „грубої брехні" (dicke Lüge, казав Адольф Гітлер), бо противники диктатури не мають преси, щоб неправду заперечити. В країнах демократичних фальшиву пропаганду легко розкрити і клевета, очорнювання компромітує, знеславлює самих авторів такої пропаганди. Тому в демократіях дискусія між суперниками в виборах мусить шукати ділових арґументів, щоб показати виборцям свою програму в ліпшому світлі ніж програма противної сторони.

Мабуть агітація кандидатів Консервативної партії у Великобританії мала більший вплив на виборців ніж пропоганда Лейбористської партії, що досі мала владу. В останніх роках суспільство переживало в З'єднаному Королівстві всякі невигоди: безробіття, упадок ціни грошей (інфляція), страйки. Доходило до того, що вулиці міст були переповнені сміттям і всякого роду відпадами і це могло викликати небезпечні епідемії. Уряд мусів давати мільйонові субсидії націоналізованим підприємствам, що через страйки припинили продукцію і не могли платити робітникам.

Уряд Лейбористської партії був у великій мірі залежним від професійних спілок, бо члени професійних спілок творять частину цієї партії. Міністри Лейбористської партії — соціялістичної старалися „укоськати" провідників професійних спілок, щоб діяли згідно з плянами уряду для оздоровлення народного господарства країни. Але це не мало успіху.

На перешкоді стоїть роздрібненість професійного руху в Англії: є там до 200 спілок, котрі часто конкурують між собою і дбають про інтереси своїх членів. Немає в англійських професійних спілках повинности членів ходити на зібрання спілки, тому владу в деяких спілках захоплює „активна меншість", люди комуністичного або анархічного напрямку. Вони влаштовують „дикі страйки", чим паралізують народне господарство. Тому в Великобританії стояло питання: — Хто керує державою? Уряд, чи професійні спілки?

Яким способом і чи дасть собі раду уряд Маргарети Тачер з різними проблемами країни, — ніхто не може вгадати. Як це стало звичаєм в сучасних демократіях цивілізованих, прем'єр Калаген, що програв на виборах до парляменту, побажав успіху Маргареті Тачер, голові нового консервативного уряду.

Інша ситуація склалася в малій Австрії. Від 1972 року в Відні діє соціялістичний уряд під проводом Бруна Крайського. Цей уряд зумів довести безробіття в Австрії до мінімального числа. На межі з Чехо-Словаччиною та Угорщиною, де панує система „державного рабства" (це слова відомого марксиста Каутського з 1925 року), в Австрії демократичний устрій забезпечує політичну вільність і добробут громадян: страйки в Австрії, як і в Швайцарії, „не в моді".

Після Першої світової війни, коли розпалася Австро-Угорщина, громадяни „обкраяної" республіки Австрії не вірили в життєздатність своєї малої країни: вони надіялися, що злука з німецькою імперією (Deutsches Reich) допоможе Австрії загоїти рани Першої світової війни. Гітлер створив німецьку соборну державу в березні 1938 році, і австрійці вітали фюрера в своїй країні.

(Закінчення на стор. 3)

ІЗ ПРИВІТАЛЬНИХ ЛИСТІВ ДО ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Цими днями всі українці в вільному світі сповнені великою радістю і душевним піднесенням з приводу звільнення Валентина Мороза, що став для нас символом нескорености нашої Батьківщини-України.

Звільнення його сталось дійсністю завдяки наполегливим стараннням президента ЗСА, Джіммі Картера. Йому, напевно, допомогли в тому численні наші щирі приятелі-американці у Вашінгтоні й у інших містах Америки. Поштовх до цієї акції дали численні молодечі організації та багато українців, зорганізованих у своїх наукових та культурно-освітніх і національних установах.

Старання усіх нас не увінчалися б успіхом, якщо б Господь не допоміг нам у тому шляхетному ділі.

Сьогодні Валентин Мороз вільний серед нас! Тож нехай від наших сердець лине щира молитва подяки до Всемогучого Господа за вислухані молитви!

Валентин Мороз — це символ, а тому, що тисячі й мільйони подібних йому ще далі караються в ярмі, ми всі повинні посилати наші молитви до Всевишнього за їхнє визволення. Молімся за нашу Церкву і нашу Батьківщину, щоб у скорому часі і вони діждались проміння волі-свободи!

Валентинові Морозові складаємо наші найщиріші побажання. Бажаємо йому кріпкого здоров'я, мужности й сили та сповнення усіх задумів, в ім'я яких довелось йому пережити такі надлюдські терпіння.

Хай Божа Благодать, любов і радість Нової П'ятидесятниці буде з усіма Вами та з цілим нашим многострадальним українським народом!

Ярослав
† Єпископ Епархії
св. Отця Николая

Блискавкою облетіла світ радісна вістка про Ваше звільнення з російської каторги. Вашим звільненням радіє кожна людина доброї волі, а українська людина зокрема.

Лемківська громада у вільному світі нещодавно відзначила 30-ліття великої руїни на Лемківщині та інших землях Закерзоння — насильного і масового виселення українців у 1947 році на польські західні землі, звідки й досі не дозволено їм повернутися на рідні відвічні землі. Несправедливість, яку нам вчинили, свіжа у нашій пам'яті, а наша справа повинна бути близькою кожній чесній українській людині.

В імені власнім і в імені найбільшої західньої вітки українського народу, зарганізованої у Світовій Федерації Лемків, дозвольте переслати Вам наші щирі привітання та побажати доброго здоров'я, багато сил та енергії до дальшої наполегливої праці для добра українського народу і української справи.

Із глибокою та щирою до Вас пошаною

Слава Україні!

За Світову Федерацію Лемків:

Проф. д-р Іван Гвозда
голова
Мгр Микола Дупляк
секретар

<u>*З НАШИХ БУДНІВ*</u>

СПОКІЙНА СТАРІСТЬ

З нагоди З'їзду Сеньйорів УНСоюзу

Коли хтось собі міркує, що мій сусід з Бібрецького повіту, пан Татух, ходить до Парку і там байдики збиває, тобто нічого не робить, то він, той хтось, тяжко в цьому місці помиляється. Мій сусід має там зайняття до бідилиха і не раз гірше втомиться ніж тоді, коли робив нічну шихту. Ви лише порахуйте, скількито краянам треба руку стиснути й сказати „гелов", скільки діточок по головці погладити, скільки собачок прогнати, щоб лавки не підливали, або скільки разів кинути грішним оком за кудлатими красунями,що то снують тобі поперед очі і викручуються аж чоловікові дурне лізе на голову...

А скільки треба набалакатись з краянами, односельчанами, чи з новими скитальцями! Ну, нагадати б лише, для прикладу, своє село: де стояла якась верба, а де груша, в котрій хаті сходились дівчата прясти кужіль або лущити кукурудзу, а за чию дівку хлопці побилися на весіллі і чи варто було за таке ледащо голови собі розбивати?.. А як важко приходилося, бувало, напереднівку, а як гірко в косовицю! І обов'язково треба спімнути коли припадали празники по сусідських селах: де на св. Іллі, де на Першої Матки, а де на Покрови? Про всі ці давновідгомонілі, а такі важливі справи можна б списати таку книгу, як біблія, або спомини сусіда, Івана Мартинюка, про його рідне село Ценів...

... І ще згадуються, ніби це було тільки вчора, перший в Америці „джаб", і перший „бос", і перша „пейда", і перший страйк, розуміється: боси вислали під фабрику своїх горилів, озброєних в залізні рури, а юнія кинула в бій своїх забіяків... Май-май! Кров лилася цюрком, ніби з тих бідних скитальців під Бродами.

Або згадаєш проґібіцію і „спікізи" на Першій евеню, як то наші краяни гнали самогонку, а дітям давали пробувати — чи моцна і скільки має градусів... Та й ще згадуються ті всі пікніки, що їх організували містер Сурмач з небіжчиком Задорецьким, або той гунцвот, Василь Авраменко: як вдарив у закаблуки, то запетляв навприсюдки аж до Білого Дому! А долинеш на крилах споминів до 49-го року, коли дініпсти стали пхатися до цих „контрів", а тут дивись: потемніло, звечоріло і треба йти в стебло...

— Ну, то бай-бай, сусіде! Завтра докінчемо те, що нині не встигли розповісти.

Ікер

Ганна Черінь

ЧОТИРИ СТОЛИЦІ

(8)

Після перекуски нас помчали вниз, тією стежкою, де, за часів Коцюбинського, тільки осли бродили. Скинули біля крамниць із різними брязкальцями, й ми почали торгуватися, бо такий тут звичай. Наша директорка навчила нас збивати пів ціни, хоч це не завжди вдавалося. Часом продавець ображався й починав стругати пальця, а це знак зневаги й насмішки. Тоді вже краще забиратися із крамниці.

Побродивши по острові, ми почали збиратися у дорогу. Директор рахував нас, як курчат, три рази перераховував і двох не дораховувався. Одного чоловіка й однієї дами; обоє, наскільки нам відомо, неодружені. Пахне романом. Почали добровільці зголошуватися на розшуки, десь довго пропадали, то інші бігли їх шукати. Нарешті, відшукали пропажу, нас ще раз порахували, і шофер натиснув на педалі, щоб наздогнати втрачений час. В автобусі весело, і більшість жартів навколо „романтичної пари":

— Ви, напевно, хотіли лишитись на Капрі, але ж не можна, бо через вас наш розклад поламався б!

— Джанні, що це ти п'єш?

— Польське шампанське!

— В Італії? Що ж то за шампанське?

— Шипучка з алказельцером!

Знову їдемо через Сорренто, другий після Капрі приманок для туристів. Автомобілевий рух неймовірний, куди більший, ніж у Чікаґо під час повороту з праці. Але панує „дуже добре зорганізований безпорядок", за словами нашого ґіда. Всі тиснуться, як можуть і іншим дають жити. Наш ґід пояснює:

— Італійські шофери не мають гальм, ні мозку, але мають ноги й вчасно спиняють авто.

Приїжджаємо брудні вулиці з морем квітів — хтось же їх купує! Читаючи написи, вивчаю мову. Хтось для чогось виставив на дорозі горшки. Авта повз них їдуть, черкають так, що аж горшки дзеленчать, але нічого не розбито. Артисти! Чим крутіша дорога, тим більш звивається, тим швидше жене наш водій. Ми вже втомились боятися, в когось ще знайшлася пляшка вина, пішла з рук в руки, й хвилювання припинилось.

Помпеї

Помпеї нам ніби з неба впали. Ніяким маршрутом вони не передбачені. Але директор тури ввесь час мусить бути насторожі, завжди в повній бойовій готовості. Не завжди можна дістати автобус чи квітка на пароплав чи хоч би й місце в ресторані, отож, вони крутять, як „циган решетом". Тому, коли ми, ледве живі, повернулись з Капрі до готелю, на дошці об'яв було написано:

„Від'їзд до Бріндізі о восьмій годині ранку".

От тобі й на! Ми мали від'їжджати аж о п'ятій по полудні! Ми ж іще не все оглянули в Римі, а головне — ми мали саме в цей день відвідати українську церкву в Римі й УКУ. Отже нам не щастить з українською справою! Ну, і що вдієш? Як той вояк, мусиш іти з армією й ані на крок не відстати в поході!

Пішли ще вечеряти, бо автобус витряс нас наголодно. А щоб не шукати біди, пішли до ресторану коло нашого готелю. Хтось із наших там їв і хвалив. Три кельнери на подобу Валентіно підскочили до нас і мало не на руках понесли до столика. З нами було ще одне подружжя з нашої групи. Подали меню — виглядає добре. Замовляли рибу, зацінену в 1,500 лір.

— І салату— запитав кельнер.

Давай і салату.

Булочку? Квасольку?

— Гаразд, і вина, і мінеральної води.

Трохи почекавши, ми отримали нашу їжу. Порції маленькі, рибка, схожа на оселедчик, але смачна. З'їли й попросили рахунок, щоб не засиджуватись. Рахунок вийшов по 18 долярів на кожну пару. В наших сусідів брови поповзли вгору. Можна було просто заплатити й піти, але ми поцікавились: як так, коли риба зацінена в приблизно 2 доляри, разом вийшло так багато, та ще й ми зовсім не наїлись?!

Кельнер, видно, сподівався такої реакції й був до неї підготований. Він навіть не вдавав, що не розуміє англійської мови. Справа в тім, що 1,500 лір було за 100 грамів, а з головою, хвостом, плавцями й нутрощами рибка важила 700 грамів. Подруге, все останнє рахувалось додатково, мабуть кожна квасолина окремо. Так що ми заплатили й вийшли, а італієць нам услід „застругав пальця"!

Зранку спакувалися. Речі ще хотіли лишатися й ховались в найтемніші кутки. Валізи дулися й не хотіли замикатись. Але ми перемогли сон і валізний спротив, вишвиргнули їх за двері й пішли снідати.

Наша директорка, чарівна Марез, вибачилась за зміни в маршруті, але зате, якщо ми хочемо, вона нас може повести на двохгодинну екскурсію в Помпеї. Якщо ми хочемо! Таж це чудово! Ми шкодували, що час нам на таку розкіш не дозволить, і втішали себе тим, що, мовляв, як повернемось до Чікаго, то хоч подивимось на виставку „Помпеї" в нашім Інституті Мистецтва. А тут якраз є нагода побачити Помпеї справжні, а не „підштуковані".

Знову їдемо на автобусі, що сьогодні нездужає, харчить і кашляє... Їдемо міжгір'ям, повз Кастел Ґондольфо й Монте-Касіно, де відбувалися колись бої такі, як під Сталінградом. Наша провідниця на цю екскурсію, Марія Асунта, пояснює мало й неохоче, бо вона фліртує з водієм. Може, тому й автобус захворів... А наш водій, бідолаха, через ці любощі згубив перепустку через митний міст і мав би заплатити 10 долярів із своєї кишені! Проте, наша малярка зробила „жест": зняла кашкет зі свого чоловіка й пішла з ним по автобусі, назбирала грошей, і вистачило нашому водієві на перепустку, ще й Марію Асунту буде на що запросити на вечерю. Марія Асунта в подяку почала пояснювати, що наша „гайвей" йде тепер „он де тап оф де гілл".

Помпеї... Гарно було, заможне місто, щось із 20 тисяч населення, 25 миль від Неаполю, під самим Везувієм. Люди знали, що то — вулкан, але вже сотні літ він був бездіяльний, На його схилах паслись кози й родив виноград. У 62 році Помпеї були зруйновані землетрусом, але за якийсь десяток літ життєрадісне місто відбудувалося й знову розцвіло. Але в серпні 79 року несподівано вибух старий Везувій, з такою силою, що гарячий попіл і гази засипали й задушили більшість населення. Місто було засипане на 30 стіп, і ніхто його не чіпав аж до ХУІІІ сторіччя, коли почались розкопки й грабіж скарбів. І ось ми заходимо в мертве місто, ще й сьогодні не цілком відкопане. Типові римські вулиці, перехрестя, площі, храми, крамниці. Олов'яний водопровід, що ще й сьогодні працює.

В будинку лежать скорчені, в конвульсіях люди, котрих застукала зненацька смерть. Це, звичайно, не справжні тіла чи мумії, вони давно вже стліли. Але людські й тваринні форми відбились на застиглій вулканічній масі, пізніше археологи наповнили ті відбитки пластикою й отримали досконалі маски й скульптури, посвідки передсмертних мук.

Вулиці добре впорядковані. Доми одно- й двоповерхові, з центральним двором-атріюмом, де, власне, й провадили люде ввесь свій вільний час. Кожен мав свою окрему спальню, без прикрас, аби переспати. Чоловіки й жінки спали окремо, бо сон — не для любови, це приватна справа кожної душі. А для любови була спеціяльна кімната — „еротикум", оздоблений „еротичними" фресками. Еротикум звичайно замкнений, але для екскурсії його відімкнули й показали нам ту картину пояснюючи, що то — не порнографія, а просто ознака насолоди. Наївність нашого ґіда: ми ще хіба таке бачили в Америці! Також як насолоду життя! Що кому...

Прекрасна „помпейська червона фарба", секрет якої не відкритий, не може бути відтворена. Шкода, що зчасом вона блідне... В дворі б'ють фонтани. Як дощ іде, його збирають на запас у резервуари.

Окремо влаштовані купелі — любили помпейці чистоту, для них купання було ритуалом, і на це не шкодували часу.

(Продовження буде)

ВИБОРИ В ДВОХ...

(*Закінчення зі стор. 2*)

Але Гітлер почав у вересні 1939 року світову війну, і австрійці мусіли жертвувати своє життя в боях на берегах Норвегії й Фінляндії, в пустелях Північної Африки, над Волгою і Кубанню, на полях Франції і в горах Греції та Югославії.

Після поразки армій Гітлера австрійці „знайшли себе" в „малій, але своїй" країні. І громадяни Австрії, де віддавна був поширений антисемітизм (про це багато написав австрієць Гітлер у книзі „Майн Кампф") дають більшість у парляменті Соціялістичній партії на чолі з Бруном Крайським. Крайський жидівського роду і врятувався від смерти в „Голокості", бо еміґрував до Швеції, де перебував до поразки Гітлера 1945 року. Більше 20 осіб з його рідні загинули в катівнях німецького „національ-соціялізму".

Деякі противники Австрійської Соціялістичної партії вели пропаганду в виборах до парляменту під кличем „Соціялізм або свобода". Але ця пропаганда успіху не мала.

КИТАЙСЬКИЙ ЖУРНАЛ...

(*Закінчення зі стор. 2*)

Москві, забрали те, що осталося від старої влади та реалізують „всеросійський шовінізм". Політика національного поневолення ще більше загострює великі протиріччя серед поневолених народів СССР. Оправдуючи старих царів, нові царі захищають себе. Вони кричать про те, що піддержують звільнення, возз'єднання, або добровільне бажання приєднатися, „щоби таким способом паралізувати боротьбу неросійських народів проти великоросійського шовінізму".

У міжнародному відношенні брежньовська кліка мріє про поширення своєї імперії тими самими методами, які вживала царська влада, анексуючи Україну. Кліка кричить про „піддержку звільнення та прогрес", підписуючи договори про дружбу та співпрацю, підпорядковуючи насильно країни Москві. Це не є однак остаточне завдання московської кліки. В 1972 році Брежнєв говорив про те, як совєтські республіки вступили до Совєтського Союзу. Фінальне завдання кліки є включення інших країн до такого союзу. Старі царі силою анексували Україну. Це є історія. Проти фактів історії совєтська влада старається написати свою історію. Це вказує на природу московських володарів як гегемоністів та на їх амбіції поширити свою владу, — так закінчує свою статтю „Бейджінґ Рев'ю".

ВИСТАВКА КАРТИН Я. Д. КІНАЛЬ

Ню Йорк, Н. Й. — В неділю, 3-го червня ц. р., тут в приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Схід 79-та вулиця відбудеться виставка картин (акварель, портретів та коляжів) мгр Ярослави Дарії Кіналь. Дохід з виставки, відкриття якої відбудеться від год. 2-5 по полудні, призначений на Катедри Українських Студій в Гарварді. Інститут відкритий кожного дня крім понеділків від год. 2-5 по полудні.

ВЕЧІР В ПОШАНУ С. ПЕТЛЮРИ

Міннеаполіс, Мінн. — Відділ УККА в Міннеаполіс влаштовує в неділю, 3-го червня ц.р., в 6-ій годині вечора в Українсько-Американському Домі Урочистий Вечір присвячений 100-річчю з дня народження Головного Отамана військ УНРеспубліки і голови Директорії Симона Петлюри. Головним доповідачем на Вечорі буде д-р Маруся Бек з Детройту. Організатори надіються на численну участь громадянства.

ПОМЕР ВЕЛИКИЙ СИН УКРАЇНИ

Ділимося з націоналістами-революціонерами, з усією Воюючою Україною й українською громадкістю на чужині сумною вісткою про те, що в дні 14-го травня 1979 р. на сімдесят дев'ятому році свого творчого життя і боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу, відійшов від нас у вічність

славної пам'яті професор

ІВАН ВОВЧУК

Віцепрезидент Української Головної Визвольної Ради (УГВР), довголітній член Проводу ОУН, Теренoвий Провідник ОУН, один з найближчих співробітників Голови Генерального Секретаріяту УГВР, Головного Командира Української Повстанської Армії (УПА), Голови Проводу ОУН сл. п. генерала Романа Шухевича-Чупринки, як теж Голови Проводу ОУН сл. п. Степана Бандери і теперішнього Голови Проводу ОУН.

Від нас відійшов один з найвизначніших членів революційної ОУН та усієї революційно-визвольної боротьби України.

Покійний був сином Наддніпрянської Землі, родом з Полтавщини.

Незабутній Покійний був полум'яним патріотом, людиною глибокої думки, небуденним інтелектуалом, непересічним знавцем революційно-визвольних процесів в Україні й в російській імперії. Він був гордістю революційної ОУН. Його праці для підпільної України, як теж для інтелектуальної української еліти, знаходили глибокий відгомін серед патріотичних кіл України. Його головна, ширшим колам невідома творчість, була скерована довгі роки, у плянах Проводу ОУН, на відтинок ідейно-політичного бою проти російського імперіялізму і комунізму в Україні й в цілій імперії. Своїми есеями і статтями він завдавав дошкульних ударів большевицькому окупантові, російським наїзникам.

Покійний — це була велика і многогранна індивідуальність. Непересічний націоналістичний, суспільно-політичний діяч, незвичайно передбачливий ум, який інколи у своїх проєціях, задумах і плянах випереджував своїх співпрацівників.

Покійний був високої якости, пориваючим промовцем і вдумливим аналітиком світово-політичних процесів і значення місця в них України, як революційної проблеми світу.

Це був гордий націоналіст-революціонер, який ніколи не схилив прапора революційної ОУН.

Як жив скромно, так і відійшов з цього світу з таким же своїм останнім бажанням поховати його скромно близько своїх Рідних.

Він відійшов у вічність до своїх друзів Романа Шухевича і Степана Бандери, ідеям яких остався вірним до останнього свого віддиху.

Це був віруючий християнин з візією рідної Української Християнської єдиної Церкви.

Не тільки революційна ОУН, але вся Воююча Україна зазнала великої втрати.

Рідні Покійного: Вельмишановній Дружині, Синам і Внукам, складаємо наше найсердечніше співчуття. Хай Всемогутній Господь має Її в Своїй опіці!

А мрія Покійного, нашого Вірного і Незабутнього Друга, хай сповниться, щоб Його тлінні останки спочили над його улюбленим Дніпром!

Хай буде вічна слава Пам'яті великого Соборника, Націоналіста-Революціонера, який ніколи не знав компромісу з російським окупантом України!

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (ОУН)

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.
ВОЛОДИМИРА ГЕНТІША

Чоловіка нашої Співробітниці,
на СИРОТИНЕЦЬ у БРАЗИЛІЇ
зложили 210.00 долярів
ПРАЦІВНИКИ В-ва „СВОБОДИ"
і
ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 18-го травня 1979 року в Детройті, Міш., відійшла у Вічність
наша Найдорожча, ніколи Незабутня
МАМА

бл. п.
МАРІЯ ПРОДАН ПРОКОПОВИЧ

вдова по інж. Андрію Прокоповичеві,
хорунжому Українських Січових Стрільців.

Горем прибиті:

донька — ОЛЕНА ПАНЧАК з мужем ІВАНОМ
Брат в Україні
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Арґентині

У глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що дня 11-го травня 1979 року, о год. 1-ій по пол., відійшла від нас у Вічність, заосмотрена Найсвятішими Тайнами

бл. п.
ЛЮБОМИРА СТЕПАНІЯ ОРЕСТА СМАЛЬ
з дому НІЦОВИЧ

народжена 1-го травня 1913 р. в селі Раківець, повіт Городенка в Західній Україні.

ПОХОРОН відбувся дня 16-го травня 1979 р. на цвинтарі „Мовнт Олівет" в Денвері, Колорадо.

Горем прибиті:

чоловік — о. крилошанин ПАВЛО СМАЛЬ
сестра — ВОЛОДИМИРА НАКЛОВИЧ з Чоловіком, Синами і Внуками
сестра — ОРЕСТА МУЖ з Чоловіком і Сином

В П'ЯТУ ТА ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого ЧОЛОВІКА
і нашого Найдорожчого ТАТА

бл. п. ТЕОДОРА СЕНЧИШИНА

що відійшов від нас у Вічність, дня 29-го травня 1974 року, на 53-му році життя, та залишив нас на все у дуже великім смутку, горю та тузі за Ним.

Дня 2-го червня 1979 р., о год. 7:30 ранку

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА
за спокій Його душі
в церкві св. Володимира

709 Front Street, Hempstead, L.I., N.Y.

Тяжким жалем та тугою в наших серцях, прибиті на все життя:

дружина — АНТОНИНА
дочка — АННА
син — ДОРКО

В ОДИНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВТРАТИ
мого МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. ПЕТРА БЕРЕЖНИЦЬКОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА БОГОСЛУЖБА з ПАНАХИДОЮ

в понеділок, 4 червня 1979 р., о год. 9 ранку, в церкві Царя Христа у Філядельфії, Па.
при 1627 West Cayuga Street

та

У ТРИДЦЯТУ РІЧНИЦЮ НЕВІДЖАЛУВАНОЇ ВТРАТИ
моєї Коханої ДОЧКИ і СЕСТРИ

бл. п. НАДІЇ

Прошу Шановних Товаришок і Товаришів спом'янути у своїх молитвах за душу Покійної.

В той же сам час буде відправлена

БОГОСЛУЖБА з ПАНАХИДОЮ
в Канаді, Вінніпеґ і в Римі у церкві свв. Сергія і Вакха.

Жертвую 50.00 долярів
на Фонд Патріярха, Кардинала Йосифа Сліпого

У глибокому смутку:

дружина і мама — ІРИНА з РУБЧАКІВ БЕРЕЖНИЦЬКА
син і брат — БОГДАН
синова — ОЛЕКСАНДРА з дітьми АНДРІЙКОМ, ЛЕВЧИКОМ і ДАНЕЮ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого Дорогого і Незабутнього ЧОЛОВІКА

сл. п. Проф. Д-ра
МИКОЛИ ЗАЙЦЕВА

відбудеться

в середу, 30-го травня 1979 року, о годині 11.30 перед полуднем, на могилі Покійного на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА

Проситься про молитви за душу Покійного і участь в Панахиді.

ВАРВАРА — дружина

Пам'яті С. Макаренка — мистця портретиста

Визначний майстер портретного і церковного малярства Сергій Макаренко вичерпаний довгою недугою попрощав цей світ 6-го травня ц. р.

Мистець народився 10-го січня 1904 року на Ченігівщині в родині лікаря. Освіту здобув в Київському Художньому Інституті під керівництвом визначних українських мистців: Федора Кричевського, Лева Крамаренка, фахівця малярської техніки, Андрія Тарана фахівця мозаїчного монуменального мистецтва та інших. У цьому інституті Сергій Макаренко виділяється своїми мистецькими здібностями. На запрошення проф. Тарана (який був головою ОСМУ — Об'єднання Сучасних Мистців України) Сергій Макаренко стає членом цього об'єднання в 1928 році.

Після закінчення Художнього Інституту в 1930 році мистець переїжджає до Харкова. Тут він стає керівником художньої майстерні і очолює катедру мистецтвознавства при Харківському Педагогічному Інституті. Рівночасно працює як ілюстратор і оформлювач книжок.

У 1943 році бл. п. Сергій Макаренко разом із родиною Надією Сомко емігрує на Захід. Перша зупинка була в Югославії, де мистець працює над низкою замовлень портретного і церковного мистецтва. В 1944-1949 роках мистець перебуває в Італії, де знайомиться з найкращими творами світового мистецтва і історичними пам'ятниками (Рим, Фльоренція, Больонья, Валенція, Ґенуя і інші). Надовше поселюється у Сан Ремо, італійській Рів'єрі. Тут бл. п. Макаренко інтенсивно працює у ділянці портретного малярства. Виконує портрет дружини голови міста Сан Ремо — А. Джезмонді (це є дочка відомого мистця А. Свідомського) та портрет Чорногорського короля Миколи, на замовлення сина короля, який у той час перебував у Сан Ремо.

У 1947 році бл. п. С. Макаренко з родиною — дружиною Надією та сином Миколою (який народився в Сан Ремо 1946 року), переїжджає до Риму, де зв'язується з італійськими мистцями. На спільній італійській виставці в Римі 1947 року за два портрети — Чорногорський Король Микола і портрет А. Джезмонді і великого розміру картину — Розп'яття отримує відзначення і високу оцінку, а відтак премію — стипендію на рік творчої праці. Премію видав Орден, який опікується в ділянці науки, літератури і мистецтва.

У 1949 році С. Макаренко з родиною переїхав до Аргентини, де прожив до 1960 року. В Аргентині мистець швидко дістає признання як одного з найкращих портретистів. Виконує низку замовлень на портрети аргентинської шляхти. Його численні портрети знаходяться у приватних мистецьких збірках і мистецьких галеріях Аргентини. Тут він вступає до мистецьких аргентинських асоціяцій в Буенос-Айресі, нав'язуючи тісні зв'язки з аргентинськими мистцями.

У 1960 році мистець з родиною переїжджає до З'єднаних Стейтів Америки до Ню Йорку. Тут він плідно працює над створенням галерії високовартісних портретів українських історичних постатей і видатних українських діячів — В. Липинського, О. Архимовича, С. Стоцького, М. Шашкевича, Т. Шевченка та інших. Він творить для Українського Інституту Америки портрет президента Д. Кеннеді. Портрети пензля Сергія Макаренка знаходяться майже в усіх визначних українських установах Америки. Мистець також бере участь в спільних виставках і влаштовує ряд особистих виставок разом з дружиною Н. Сомко в Ню Йорку, Бостоні, Клівленді, Філядельфії, Торонто, Лос Анджелесі. Також бере участь в конкурсі проєктів пам'ятника Шевченкові у Вашінгтоні разом з дружиною. За свій проєкт він отримує відзнаку і грошову винагороду.

Разом із портретним малярством, мистець працює у галузі церковного мистецтва. Тут він здобув собі високу оцінку і славу будовою іконостасів і оформлення церков: у Ню Йорку на Брум вулиці, в Бруклині, в Бостоні, на Лонг Айленді в Ню Йорку, в Трентоні та Клівленді. Іконостас в церкві св. Володимира в Клівленді, так званий „Золотий Іконостас" — це останній монументальний твір мистця. Його безперечно можна назвати одним із кращих церковних творів серед українських церков Америки і Канади, де гармонійно поєднана синтеза архітектури, різьби і малярства.

Уся різьба іконостасу виконана за рисунками мистця в натуральному розмірі. Багатство різьби зі стилізованою українською фльорою, як ікони писані яскравими чистими фарбами за власною композицією, надають цьому творові високомистецької якости. Цей іконостас привертає увагу не тільки українців, а і чужинців, викликаючи захоплення і подив. Про нього багато писала американська клівлендська преса, висловлюючись як про один із чудових українських мистецьких творів.

Як людина бл. п. Сергій Макаренко належав до скромних, чутливих, надзвичайно чесних людей. Він не завидував іншим мистцям. Зокрема в Аргентині він завжди радо допомагав мистцям своїм знанням, як і матеріяльно. Він також допомагав вдовам мистців в оформленні і влаштуванні посмертних виставок.

Із вісгей із України, які дійшли до нас, ім'я Сергія Макаренка і його дружини Надії Сомко, добре відоме там, і користується повагою і шаною серед мистців — українських патріотів Києва і Львова.

Дарія Чайковська

А України знову не було

(О. З.) 11-12-го трабня ц. р. у невеличкому данському містечку Бриндбі відбувся чемпіонат Европи з гімнастики. В змаганнях брали участь 21 европейських країн і їх заступали 58 найкращих гімнастів Европи і світу. Серед европейських країн, які не брали участи в чемпіонаті, поруч з „великодержавами" Монаком, Ліхтенштайном і Люксембургом, опинилась 50-мільйонова Україна і Білорусь.

Европейський чемпіонат з гімнастики

Невеличке містечко Бриндбі можна назвати чудом модерної урбаністики — прекрасні модерні будинки, багато зелені, дороги і все це створює цілісний комплекс, який можна лише подивляти. За містечком видніють дві величезні будівлі — закритий стадіон і величезний спортивний центр із модерним устаткуванням для преси, теле — і радіопередач та з мешканевими приміщеннями для спортсменів.

Приїхавши 12-го травня до Бриндбі, в останній день змагань, протягом дослівно кількох хвилин полагоджуємо нашу пресову акредитацію, а тому, що всі зайняті сотнями справ, директор будинку поминає всі бюрократичні бар'єри, і в його супроводі одержуємо всю потрібну документацію й інформації.

Будучи технічно перешкодженими, ми прибули до Бриндбі пізно по полудні, коли все вже скінчилося. Обмінявшись кількома словами з різними представниками, зокрема зі східньо-европейського бльоку, нам зразу стала ясною ситуація: данці безмежно огірчені — не зважаючи на свої модерні спортивні споруди і устаткування — їхні гімнасти зайняли останні місця — 51, 52 і 58-ме. Румуни тріюмфували — Надя Команечі і її землячка Емілія Еберле, вибились на перші місця у світовій гімнастиці. Совєтські гімнасти Емілія Мухіна і Наталія Шапошнікова не зуміли забрати всіх золотих медалів, а їхня землячка Е. Наймошина, яка заступала Захарову, опинилась аж на 8-му місці. На кожному кроці відчувалось, що спорт у повному розумінні цього слова відігравав тут другорядну ролю, а першорядною були політичні моменти і національні амбіції.

Европейська преса присвятила чемпіонатові мінімальну увагу. І це зрозуміло: змагання відбувалися властиво між гімнастами держав східнього бльоку — Румунією, СССР і Східньою Німеччиною, які поділили між собою всі золоті, срібні і бронзові медалі. Крім них ще Мадярщина, Чехо-Словаччина і Польща поділили четверті, п'яті і шості місця, за вийнятком Швайцарії, яка здобула одне п'яте місце.

Зісумувавши всі змагання, Румунія побила СССР за кількістю одержаних медалів. І це властиво створило нестерпну атмосферу внутрі цілої совєтської делеґації.

Після закінчення змагань ми принагідно зустрічаємося майже з цілою совєтською групою. Серед них домінує Сапошніков з великою вигаптованою на грудях відзнакою. Мухіна зі сльозами на очах. Питаємо:

— Ну, як задоволені з вислідів?

Сапошніков не витримав і майже з криком:

— Та, що ви? Всі медалі могли здобути, всі, всі, чуєте, так як на світовому чемпіонаті у Штразбурзі...

— Та може не всі, — перериваємо його, — але може більше, як здобули.

Сапошніков злющими очима дивиться на маленьку Емілію Мухіну, яка зробилась ще меншою, її майже не видно. Здавалося, що вона хоче десь сховатися від тих злющих очей втекти і більше їх не бачити.

— Ні, — закричав Сапошніков, — таки всі медалі могли здобути...

Розмова про медалі на цьому і урвалася, бо ми не хотіли бути помічними у тероризуванні тих невинних дітей, яким доля призначила репрезентувати російську спортивну імперію на міжнародних спортивних змаганнях.

Ми знали, що Латиніна не приїхала, хоча вона тепер суддя міжнародної кляси і їй тут належалось бути.

На питання в справі Латиніної відповів Іванов, (який, як ми згодом довідалися виконував у групі функції охорони і безпеки):

— Її тут не було.

— А де вона тепер?

— Готує до московської Олімпіяди.

— А де живе? Чи дальше на Україні?

Він розгублено дивиться на Сапошнікова і обидва так і не знають, що відповісти. Виглядає, що місце проживання колишньої абсолютної чемпіонки світу з гімнастики — це державна тайна, яка охороняється законом. Так ми і не довідалися, де наша землячка тепер перебуває.

Питання національної ідентичности або „сума обставин"

Сидимо в гурті майже цілої совєтської гімнастичної делеґації, говоримо про спорт, гімнастичні можливості, останній світовий чемпіонат в Штрасбурзі і раптом наївно запитуємо:

— А українців серед вас немає?

Член групи Клименко автоматично відвертається і десь дивиться в далечінь. Керівник групи Сапошніков і КҐБ-іст Іванов навипередки вигукують:

— Ні, немає! Немає ані одного!

— А Юрій Тітов?

— Та, який він там українець, — іронічно говорить Сапошніков, — він сьогодні президент Міжнародної Федерації Гімнастів.

— А Латиніна? Дирій-Латиніна?

— Її тут не було. Вона готує до московської Олімпіяди.

Ясно і недвозначно: національне питання знято з порядку денного: киянин Тітов, колишній абсолютний чемпіон світу з гімнастики перестав бути українцем, коли став президентом Міжнародної федерації Гімнастів. Симпатична херсонка Лариса Дирій-Латиніна перестала бути українкою, коли почала готувати російських (не совєтських) гімнастів на московську Олімпіяду. Клименкові незручно, коли серед них з'явився закордонний українець. Хоча ми не знаємо чи у нього українське походження, але знаємо, що коли мова про українську національність — він відвертається. Він залишає це питання на вирішення Сапошнікову й Іванову.

І тут мимоволі виринає питання „суми обставин".

Коли Світличну колись запитували про тортування політв'язнів, вона сказала:

— Тепер не заганяють голок під нігті, але коли у людини виривають душу — то що це? Не тортури?

В. Мороз на першій пресовій конференції, на подібне питання преси, яка для сенсацій хотіла бачити порозбивані людські черепи, поломані ребра і кров на стінах камер, відповів приблизно так:

— Для в'язня створюють суму обставин, які стають для нього гірші, більш нестерпні, як середньовічні тортури.

Влада в СССР, ті всі Сапошнікови й Іванови, створили для Тітових, Латиніних і Клименків таку „суму обставин", що їм боязко і незручно публічно признатись до своєї української національности.

[Продовження буде]

ЗІ СПОРТУ

1-ий пінґ-понґовий турнір у Вотервліті

Вотервліт, Н.Й. (І.Д.) — Заходом Організаційної Референтури Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської округи (голова — Євген Наболотний, члени: Яків Спіяк і Володимир Кошикар), відбувся 7-го квітня ц.р. у залі Українського Горожанського Клюбу 1-ий пінґ-понґовий турнір при участи 25 змагунів, що змагалися у трьох секціях: від 10-16 літ, від 17 до 35 літ і від 36 літ вгору. В першій секції першу нагороду здобув Петро Шевчук, другу — Марко Комар; у другій секції: Іван Кошикар і Володимир Кошикар, у третій — Андрій Дурбак і Євген Наболотний. Вони дістали гарні трофеї. Про перекуску під час і після турніру подбали: Дарія Спіяк, Ґаля Кошикар і Діяна Наболотна. Цей перший пінґ-понґовий турнір викликав велике зацікавлення серед змагунів і громадянства, тому Організаційна Референтура буде його організувати щороку. Найбільше праці вклав її голова, п. Є. Наболотний, що й виготовив трофеї.

МОРОЗ ВІДВІДАВ...

(Закінчення зі стор. 1)

керівництвом Дарії і Олега Ґензи й при акомпаньяменті оркестри Станислава Косева та дівочий хор „Жайворонки" під диригентурою Лева Стругацького. Лариса Кукрицька-Лисняк, відома артистка американської і української сцени та телевізійних програм провадила програмою.

Програму суботнішньої пополудневої програми виповнили: молодша танцювальна група ансамблю „Верховинці", виступ танцювальної пластової юнацької групи під керівництвом Дарії Ґензи, хор садочку при 83-му Відділі СУА під диригентурою, молодеча група співочий ансамбль „Промінь" під керівництвом Богданни Волянської, Ансамбль Українських Бандуристів під орудою Володимира Юркевича зі сольоспівом Ляриси Маґун-Гурин, хор молодої „Думки" під керівництвом Станислава Косева та оркестри „Серенада", керівником якої є Ярослав Галатин. Пластове юнацтво з Ню Йорку виконувало українські народні танці і група, яка складалася з 12-ох хлопців, виступила як моделі, одяги яких представляли княжу добу.

У вечірній програмі виступали: Українські Танцюристи з Асторії під керівництвом Олени Оприско, члени студії Українських Народних Танців під орудою Уляни Кунинської-Шмериковської, молодеча група танцювального ансамблю „Верховинці" і тенор Євген Ґитла. Орест Кузик і Адріяна Роговська проводили програмою.

У неділю по полудні знову виступили: Ансамбль Українських Бандуристів, молодеча група танцювального ансамблю „Верховинці" і пластове новацтво. Програмою проводили Оксана Куровицька та Оксана Ярема.

Цього ж дня Український Фестиваль також відвідав конґресмен Вілліям Ґрін з Мангатанського дистрикту, висловивши побажання якнайкращих успіхів українській громаді. Конґресмена представила заступниця головного предсідника п-і Марія Душник.

Організуванням фестивальної програми займалися о. Лаврентій Лавринюк, ЧСВВ, та Едвард Камінський, який зокрема завідував сценічною програмою.

ПОВІДОМЛЕННЯ
Адміністрації „Свободи"

Повідомляємо всі організації і поодинокі особи,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

Окремих листів в тій справі не буде відписуватися.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТЕССІ КАВАРА, членка УНС Відд. ч. 293 Б-ва св. Миколая в Бруклині, Н. Й., померла 27 лютого 1979 р. на 84-му р. ж. Нар. в с. Рекшин, Україна і стала членкою УНС в 1942 р. Полишила в смутку 2 доньки: Катерину і Анну та сина Юрія. Похорон відбувся 2 березня ц. р. на цвинтарі St. Charles, Suffolk County, L.I., N.Y.

Вічна їй Пам'ять!

К. Плішак, секр.

АНАСТАЗІЯ ШМОКАЛЮК, членка УНС Відд. ч. 39 Т-ва Українська Січ в Сиракюзах, Н. Й. померла 26 березня 1979 р. на 74-му р. ж. Нар. в Кошляках, пов. Збараж, Україна і стала членкою УНС в 1923 р. Полишила в смутку мужа Олексу, дочки Ґльорію і Іванну, 3 внуків, сестру, 2 братів. Похорон відбувся 28 березня ц. р. на цвинтарі УКЦеркви св. І. Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна їй Пам'ять!

Управа

КАРЛО БАЧ, член УНС Відділ ч. 126 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Slickville, Pa., помер 3-го березня 1979 р. на 90-му р. ж. Нар. в Україні і став членом УНС в 1924 р. Полишив у смутку синів: Михайла, Франка, Петра і Ґари, доньок: Анну і Катерину, 17 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Export, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Шеліґа, секр.

СТЕФАН ФЕДІВ, член УНС Відд. ч. 6 Т-ва ім. Т. Шевченка у Hastings on Hudson, N.Y., помер 24 березня 1979 р. на 61 р. ж. Нар. в Hastings on Hudson, N.Y. і став членом УНС в 1937 р. Полишив у смутку братів: Івана і Миколая, сестер: Гелену, Марію, Анну і Катерину. Похорон відбувся в Hastings on Hudson, N.Y.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Пециляк, секр.